Ч. 282 (13.827). Львів, неділя 21. жовтня 1934. Pocztowa opłatę opłacono ryczałtem. Рік LV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“ Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці і канаді 1 долар. Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

ПАРИСЬКІ НАРАДИ МІН. БЕНЕША.

Свій париський побут на похороні міністра Барту використав мін. Бенеш для цілого ряду політичних розмов. І так за час цього свого немилого побуту мін. Бенеш конферував: з президентом франц. республики Лебреном, з президентом міністрів Думергом, з наслідником Барту мін. Лявалем, з міністрами Тардіє і Еріотом, з генеральним секретарем міністерства закордонних справ Бертельотом, з шефом ґенерального штабу французької армії та іншими французькими й чужими політиками. Щож було змістом усіх цих розмов? Париський кореспондент „Лідових Новін“ подає такий коментар до звістки про цю метушливість міністра:

Точного змісту усіх цих розмов не знаємо і цей їх тайний характер з уваги на вагу усіх обговорюваних питань і при теперішній неустійненій ситуації — зовсім зрозумілий. Одиноке, що можна сказати про ці розмови, це вказати лише на самі питання, над якими радив міністр Бенеш зі своїми розмовцями. Питання ці такі: Італія, білгородська надзвичайна конференція Малої Антанти та політичні наслідки відповідальности марсельського атентату.

У питанні Італії йде головно про те, як буде далі з французько-італійським зближенням. Це дуже важне питання і — на думку дописувача — воно поставлене вже нині так, що засадничо йому ніщо не загрожує. Можна тут ужити метафори і порівняти це зближення з будовою тунелю. При будові тунелю працює дві групи робітників з двох протилежних напрямів, але за точними обрахунками. Обі ці ґрупи мають так довго працювати, поки обі не зійдуться. Марсейський атентат, це неначе непередбачена перешкода, яка — правда — не перервала самої праці, а лише відхилила її від первісно вирахованого напрямку. Тепер йде про ректифікацію.

Щож торкається білгородської конференції Малої Антанти, то — здається — не будемо зовсім далекі від правди, коли скажемо, що там будуть говорити теж і про причини недавньої румунської кризи.

Про третє питання париських Бенешових розмов, (Марсель і його наслідки), можна вже здається нині сказати, що після приїзду мін. Бенеша до Парижа випринули деякі дані, які цілій справі надають дещо іншого вигляду, ніж вона мала його первісно. Нині це справа ще складніша, ніж виглядала спершу.

Мін. Ляваль їде до Льондону.

Англійський часопис „Стар“ пише, що французький міністр закордонних справ Ляваль ще перед найблизшим засіданням Ради Ліґи Націй поїде до Льондону. Мін. Ляваль обговорить з мін. Саймоном пекучу для Франції проблему а саме плебісцит у басейні Сари. Політичні кола привитають з вдоволенням стрічу керманича французької закордоної політики з мін. Саймоном, які обговорять при цій нагоді пекучі проблеми міжнародньої політики.

Політичні вбивства і масові арештування в Австрії.

ВІДЕНЬ, 19. 10. ПАТ. Політична поліція веде слідство в справі таємного вбивства Кайблінгера, бурмістра міста Тульн. Поліція арештувала трьох підозрілих людей під закидом убивства Кайблінгера. Слідство виявило, що вбивство [sic] де слідство в справі таємного вбивства Кайблінгер був провідником місцевої військової організації „Штурмшарен“. Вбитий впав жертвою ... і суперництва між Гаймвером і Штурмшарен.

„Берлінер Льокальанцайґер“ повідомляє, що австрійські соціял-демократи і комуністи ведуть оживлену діяльність. Тому поліція арештувала у двох робітничих округах, у Фльорідсдорфі 150, у Штадляв 100 соціял-демократів і комуністів. Масові арештування переводить жандармерія з приводу вбивства двох членів Гаймвери. З Тиролю і Каринтії надходять вістки, що соціял-демократи і комуністи скуповують масово зброю від населення.

Польща і ревізіонізм.

(Від власного праського кореспондента.)

Прага, жовтень 1934.

Неґативне становище Польщі до концепції т. зв. Східнього Льокарна дало привід до найріжнороднійших коментарів і комбінацій, а одною з найбільше замітних є та, яка ставить Польщу в ряди т. зв. ревізіоністичних держав. Такі комбінації і такі закиди в бік Польщі можна було вичитати зараз-же після вручення міністром Беком відомого меморандуму в справі Східнього Льокарна міністрові Барту головно у французькій пресі. Але і на сторінках чехословацької преси не бракло таких натяків. Цікаву статтю на цю тему приніс праський тижневик „Фронта“ с 11. ц. м. Автором статті є Ян Окорашевський, а хід його думок такий: У Чехословаччині, якій передовсім загрожує мадярська пропаганда, слова „ревізія мирових кордонів“ набрали того самого значіння, що слова „відірвання Словаччини“. Таке журналістичне розуміння дуже зрештою складних питань дійшло вже аж так далеко, що при перших вістках про те, що Польща нав'язує ближчі зв'язки з державами, що їх звичайно називають ревізіоністичними, постало у чехословацькій пресі алярмове гасло: поляки хочуть нам забрати Словаччину!

Якже на ділі стоїть справа з цим польським ревізіонізмом? На думку автора Польша жде від ревізії мирових договорів усього іншого, тільки не територіяльних здобутків на Словаччині. Така ревізія поставилаб Польщу знову на шляху німецької експанзії на схід, яка тепер, коли Польща в пакті з Німеччиною, виразно проголосила свою невтральність в австрійському питанні, йде здовж Дунаю на Україну. Польща не має найменшого інтересу в тому, щоби сходячи на південь від своїх татрянських кордонів знову відновлювати німецько-польське напруження, яке маршалові Пілсудському вдалося відтягнути на цілих десять літ. Але крім того є ще й інші докази, які вказують на те, як неоправдані є ті здогади, що в зовнішній політиці Польщі шукають за наміром наступу проти Чехословаччини.

Німецько-польський пакт не вирішив, а лиш на десять літ відсунув питання т. зв. коридору. Доступ до моря це найпекучіше життєве питання Польщі. Але й Німеччина ніколи не покине спроб відвискати для себе той шмат території, що відділює Східну Прусію від решти німецької держави. Десятиліття перемиря в цьому питанні є при нинішній европейській ситуації вигідне для обох сторін: ніяка з них нічого цим не тратить, а обі можуть надіятися, що це питання може бути остаточно вирішене з повним задоволенням обох сторін. Гасло Польщі, що „Поляки ніколи не зречуться Ґдині“ треба оцінювати відповідно до ситуації, серед якої його проголошено; це „ніколи“ значить тільки, що „ніколи, доки буде істнувати така сама ситуація, себто доки

Ширіть наш часопис!

через втрату Ґдині Польща втратилаб одинокий свій доступ до моря, не одержавши за нього якогось іншого. Польсько-німецький пакт цю ситуацію основно змінив і нині Польща надіється, що — цей якийсь інший, а ще й до того вигідніший доступ до моря таки дістане. Іншими словами: за вільну руку Німеччини в австрійському питанні одержала Польща вільну руку супроти Литви. Але цеї своєї мети союзники не осягнуть мирним шляхом, а тому треба догадуватися, що зобовязалися вони взаїмно до — мілітарної допомоги на випадок такого конфлікту, який давав би їм можливість сповнити ці свої пляни.

Шукати якоїсь іншої причини польської прихильности для ревізіоністичних держав годі, бо й самій Польщі загрожує небезпека ревізіонізму і то так на її східних, як і західних кордонах. Колиж Польща виявляє нині свою прихильність для ревізіонізму, то не на те, щоби потерпіла територіяльні втрати, а якщо Польща дійсно „стала в ряди" ревізіоністичних держав, то могло це статися лише через те, що — ревізіоністична Німеччина і протиревізіоністична Польща можуть взаїмно зобовязатися до такої допомоги в такій ревізії, якої можна буде досягнути без жертв з одного й другого боку. Таким зиском без обопільних втрат є для Німеччини Австрія, а для Польщі Литва.

Такі наслідки польсько-німецького пакту — каже автор — можуть бути несподіванкою лише для тих політиків, які або не вміють представити собі правдоподібний розвиток европейської політики після світової війни, або ті, які вдоволяються лише зусиллям вдержати те, що їх народи після війни одержали, бо це є сповненням усіх їхніх аспірацій. Загально передбачували, що питання коридору стане колись огнищем нової европейської війни. Згідно з такими комбінаціями Франція не хотіла гарантувати Польщі Ґдині, а Чехословаччина не хотіла заключити з Польщею військового союзу зі страху, щоби не попасти у війну з Німеччиною. Нині показується, що ці побоювання не були оправдані. Польща мусіла шукати інших засобів, як забезпечити собі доступ до моря. Завдяки пактові з Німеччиною має нині на це десять років часу, а до цього має забезпечену допомогу свого ревізіоністичного союзника. Правда, — додає автор — можливе також і таке, що цих десять років не вистарчить ані на сповнення німецьких плянів в Австрії, ані польських у Литві. Тоді оба союзники будуть поступати відповідно до ситуації, яка буде панувати в Европі: або Німеччина і Польща продовжать свій пакт, або будуть шукати іншої розвязки. В найгіршому випадку буде положення обох держав таке, як тепер. Польща не потребує боятися ізоляції. Добре уоруженого союзника з 35 міліонами населення (за 10 літ) будуть витати в кожному бльоку, до якого приступить

М—н.

Без програми.

СУТЬ І ПІДСТАВИ ІТАЛІЙСЬКОГО ФАШИЗМУ.

II.

КОРПОРАТИВНА ПАЛАТА.

Корпорація — це найсильніший удар у демократичний парлямент. Бо й справді, парлямент став в Італії організацією політиканів, які сівши на посольське крісло, мусіли догоджувати своїм виборцям. І збірний інтерес був роздріблений в інтересі всяких виборчих гуртів.

Таким робом затрачувалася ідея держави.

Але держава відродилась через стихійний здвиг тих, які входять у її склад. Бо держава — абстрактне поняття — стоїть понад бажання одиниць; діяльність держави, це не є вислід одиничних бажань, а вислід усіх збірних бажань громадян. І ця спільнота це злиття всіх бажань в одно, не є подумане як автоматичне суперництво сил, а як ворушке шукання рівноваги пливких інтересів.

І діється так, що Корпоративна Палата, еманація синдикальних органів держави, перетворюється у зібрання, де інтереси ріжних виробничих кляс стають предметом дискусії відповідних делеґатів. І ці делеґати можуть проводити закон на підставі добутого у дискусіях порозуміння, — але виключно під тією умовиною, що їх порозуміння буде згідне з найвищими цілями держави.

Тому тільки в такому змислі можна сказати, що Корпоративна Палата, це представництво інтересів.

Тому фашистівську конституцію, її підстави і сенс, можна зрозуміти лише тоді, коли знається ці конкретні відносини.

А пригляньмося історичній еволюції демократичних парляментів.

В Англії, коли не стало родових доходів короля, які давали йому економічну й політичну незалежність, а піддані були вільні від податків і вимушувань, — затіснилися звязки між потрібуючим субсидій королем і підданими, які їх йому давали. Англійський парлямент, що представляє духовенство, шляхту і простолюддя, скористав зі своєї влади й перетворився в орган спершу злагіднюючий, а потім в установу, що суперничить з можновладністю короля. Отже можемо сказати, що спершу англійський парлямент мав свою рацію бути чинником злагіднюючим, а потім опозиційним супроти влади короля.

З французькою революцією цей характер парляменту заникає. Парлямент притупив силу монарха і так зорґанізувався, щоб його заступити у владі. Добре діється, коли парлямент складається з одиниць свідомих завдань, які є їм поручені, коли не потапає у хаотичному балакунстві й борні. Така засаднича форма у републиканській державі має свої цінности й свої заслуги.

Але в державах, які після хуртовини французької революції змінили політичну конституцію, перетворюючись із абсолютних монархій у конституційні, такі форми устрою були нісенітницею.

У чиїх руках находиться політична влада: Монарха, чи парляменту? А як влада находиться в обох руках, то вона ніколи не буде чесно розділена, а змагатиме досередитися в руках одних або других. І так наступає диктатура короля, або приходить до влади двополова форма парляментаризму, в якому оборона інтересів нації стоїть позаду особистих сварок.

Щоби потвердити все те, що я сказав, вистане навести деякі приклади.

Потуга імператора Німеччини перед світовою війною; зосередження влади в руках монарха нової Сербо-Хорвато-Словенської держави, — це очевидні докази нездарности парляменту. А ще інший приклад: вистане згадати непевне становище короля в останніх хвилинах королівства Еспанії, перед переміною його в републику.

Тому в Італії накинулася необхідність зреформувати парлямент. І ця реформа буде переведена в корпоративному устрою, таким способом, що представництво інтересів проходитиме вертикально-доземо — в усьому кістяку держави: від Синдикату до Корпорації, від Корпорації до Національної Ради Корпорацій; від Корпорації до Корпоративної Палати.

БЕЗ ПРОГРАМИ

І все те без ніякої значної доктринарної підготовки. Треба це вважати як невблаганий ідеальний розвиток нерозлучно звязаний з практикою життя.

Всюди, де теорія попередить факт, вона лишиться мрячна. І лише в доконаному факті виявить свої похибки й неточности. А щоби система втрималася, мусить пристосуватись до практики. В соціяльних рухах лише діло має значіння, а практика вчить.

Реасумуючи — це соціяльна мораль фашизму. Все те, що має бути виконане, виконується інтуїтивно. Практична дійсність показує шляхи, а релігія Батьківщини освічує їх.

Тому, у практичному ділі фашизм відріжняється від демократій.

І так уся фашистівська політика виявляє цілу теорію лише в доконаних ділах: живий, пристрастний, синтетичний коментар діл закреслює лінії теоретичного, ідеального рисунку. Бо фашизм діє з вірою, яка рівнобіжно ідеалізує націю і ерархію

Джіованні Треві.

НЕВЖЕ ЦЕ ПРАВДА?

ЩО ПИШЕ РОСІЙСЬКИЙ ОРҐАН ПРО ЛЬВІВСЬКИХ ГРЕКО-КАТ. БОГОСЛОВІВ.

„Русское Слово", виленський щоденник, у числі з дня 18. жовтня ц. р. приносить таку вимовну замітку: „Униятські богослови стараються про вчислення їх до студентів православного богословського факультету". Це наголовок замітки, а під ним такий текст: „Ректорат униятської Духовної Семинарії у Львові зажадав з початком цього академічного року, щоби студенти підписали зобовязання, що приймуть духовний стан у целібаті. Це домагання не стрінуло співчуття серед подавляючої більшости студентів. Численні з них звернулись до православного благочинного в Галичині о. архимандрита Филофея, настоятеля парохії у Львові, з проханням прилучити їх до православія і робити заходи в справі зачислення їх до студентів православного богословського факультету.

„Одначе задоволення їхньої просьби стріне поважні перепони, бо всі майже униятські студенти є українцями та рахують у майбутньому на парохії в Галичині, де є тільки „русскіе православные приходы", які не бажають мати настоятелями українців".

Перша частина цієї замітки вимагає авторитетного вияснення з наших духовно-академічних кол у тому напрямі, чи взагалі наших питомців силували підписувати зобовязання про висвячування в целібаті.

Друга частина замітки, зокрема її останній уступ, не є нічим іншим, тільки звичайною „руською" нахабністю. Бо тільки нею можна вияснити твердження, що в Галичині, мовляв, є тільки „русскіе православные приходы" і що вони бажають мати „настоятелями" тільки „русских" священиків.

Ціла замітка, якщо вона правдива, побудована на тому, що між питомцями греко-кат. Духовної Семинарії малиб бути такі кандидати духовного стану, для яких зміна віри та торгування своїм релігійним сумлінням є благенькою справою, що може виростити навіть на підкладі запропонованого їм целібату. Гарні це булиб завдатки на душпастирів та оборонців своєї віри і церкви.

Уваги до статті „Бюрократична вдача і манія дістатися в пани".

Інтеліґенція і національна індустрія.

На мою дискусійну статтю в справі розбудови українського промислу відізвались перші не представники наших промисловців, а лікарі, які почулись ображені тим, що я вказав на те, що лікарів, таксамо як і адвокатів, у Львові є за багато в порівнанні до числа наших промислових і торговельних підприємств. З наших лікарських кол появилось обширне спростування в „Ділі" ч. 273. з дня 12. X. ц. р., з якого виходить, що у Львові є на 20 прц. українського населення тільки 6.7 прц. лікарів українців з числа всіх лікарів Львова, що нема лікарів українців у повітах Коросно і Турка, що наші лікарі не є бюрократами ні панами, бо на державні посади ні до Кас Хорих їх не приймають, що деякі з них навіть „не мають за що передплачувати „Діла".

Хоча як прикро мені викладати все наново, то мушу з прикрістю ствердити, що провідної думки моєї статті — нехай не ображуються наші лікарі! — вони не зрозуміли.

Всі ми знаємо, що коли брати загальне число українського населення, то нашої інтеліґенції є малий відсоток, значно менший, як у інших народів. У відношенні до числа нашого населення за мало у нас не тільки лікарів, але ще менше є фармацевтів, за мало ріжного роду інжинірів, за мало хеміків, артистів, музиків, за мало може письменників, журналістів і т. д.

Всі ми цього свідомі, але свідомі ми теж, що українських промисловців, купців, фабрикантів, ба, що більше: навіть промислових робітників і службовиків та торговельних помічників українців і в порівнанні з числом нашого населення і в порівнанні до числа неукраїнців, які живуть на нашій території з промислу й торговлі, є у нас ще менше, як нашої високошкільної інтеліґенції.

Наша високошкільна інтеліґенція квантитативно і квалітативно залежить від того, що слабо у нас розвинені український промисл і торговля, та що наш спролетаризований селянин не в силі запевнити в нинішніх обставинах прожитку та сяк-так культурного життя нашій високошкільній інтеліґенції.

Самі наші лікарі признають, що їх матеріяльне положення незавидне, хоч їх мало. А незавидне воно не тому, немов би український

селянин чи робітник волів іти до лікаря поляка чи жида, але тому, що робітник працює та залежний від чужинців, а селянин не йде взагалі до лікаря, бо не має за що; відомож, що львину частину доходу видає він за вироби чужинцям, бо своїх виробів, при яких працювалиб українські робітники в достаточній скількости, нема.

А промисловець чи купець не-українець, свідомий своєї національности, не все йде в потребі до українського лікаря, маючи своїх. Гріш нашого селянина, виданий на вироби чужої індустрії, збогачує чужу, а не нашу українську інтелігенцію та культуру (театр, книжка, газета і т. д.).

Перед нами стає практичне питання, що нам найперш потрібно як модерній нації: **збільшувати чисельно ряди нашої високошкільної інтелігентної бідноти, чи перш усього, створивши українську індустрію, дати матеріяльні, а з тим і культурні підстави істнування нашої інтелігенції?**

Українська нація веде нині затяжну боротьбу за життєві, елементарні основи свого буття-істнування. В цій боротьбі, в часах панування техніки — в добі машин, пари та електрики — головну ролю в житті нації відіграє індустрія, фабрика, торговля. Героем наших днів є продуцент, робітник, а ними серед нас є тепер не-українці. Українська нація з переважаючою більшістю селянства стає тільки погноєм, на якому буйно розквітає чужа нам і ворожа інтелігенція та культура. Вони не тільки теоретично вже загрожують нашому істнуванню, але своєю переважаючою силою готові на прах розторощити нас як націю, разом з тою нечисленною інтелігенцією, яку ми нині маємо.

І тому свідомість цього мусить нам диктувати засоби оборони. Так як для армії потрібні ріжнородні боєві формації: піхота, кавалерія, артилерія і т. д., так не менше новочасна армія не може обійтись нпр. без літаків.

Хоч як нам, українцям, потрібна високошкільна інтелігенція з клясичною освітою, то ще потрібніші нам висококваліфіковані й вишколені промисловці та торговельники, бо промисл і торговля — це найважніші життєві артерії нації.

Не обезцінюю — як це дехто думає — дукатів цінностей клясичної культури, не помішую ролею інтелігенції в житті націй, не проповідую вульгарного месіянізму індустрії чи пролетаріяту, — але звертаю тільки увагу на найбільш занедбану ділянку нашого життя. Чи правда є по мому та моїх однодумців боці, розсудить це будучність та життя. Не валю інтелігенції, не виступаю проти неї, бо принайменше сам зачисляю себе до неї, але з другої сторони нашій молоді скажу, що інтеліґентом можна бути і в чорній робітничій блюзі, за конторськими книгами, за склеповою лядою. Історія вселенської літератури та мистецтва може на це навести багато імен.

Боротьбу за нашу державність, за українську культуру, розіграє, чи ми хочемо, чи не хочемо, таки українська індустрія; без неї ми останемо й надалі навіть не кольонією, а простими паріями серед інших культурних народів. **Будучність наша як нації, фізичне істнування нашої інтелігенції, звязані з розвитком та скріпленням нашої національної індустрії.** І тому на неї треба нам тепер звернути перш усього нашу увагу.

Антін Чернецький.

ПО ШИРОКОМУ СВІТІ.

— У Берліні йдуть переговори з Чехословаччиною в справі заключення торговельного договору. Переговори надибують великі труднощі.

— У Франції поширюють фальшиві вістки про смерть та атентат на визначних державних діячів.

— Французький парлямент скликано на 30. жовтня ц. р.

— Циклон знищив містечко Асако, яке начислювало 2.500 мешканців. Богато убитих і ранених.

— През. Лєбрен відбув 2 і пів годинну нараду з премієром Узуновичем.

— Мін. Лявала відбув нараду з ген. Беранже і амбасадором Лярошем.

Місія фон Папена у Швеції.

Німецький посол у Відні фон Папен, який перед кількома днями приїхав з Відня до Берліна, виїхав нагло до Швеції. Преса пише, що Папен виїхав на лови до своїх приятелів. „Авас“ повідомляє з Берліна, що Папен після наради в міністерстві закордонних справ виїхав до Швеції зі спеціяльною місією. Папен має розвіяти побоювання шведських протестантів з приводу нової церковної політики німецького уряду супроти протестантів. У Швеції побоюються нової церковної боротьби в Німеччині внаслідок усунення протестантських єпископів у Баварії і Віртембергії. „Праґер Прессе“ пише, що в Берліні невдоволені його місією у Відні, бо дотепер не поладнав у Відні покладаних на нього надій. Тому після повороту зі Швеції Папен виїде ще на короткий час до Відня, щоби підготовити ґрунт для свого наслідника.

Мін. Ляваль їде до Риму.

ПАРИЖ, 19. 10. ПАТ. „Пті Журналь“ повідомляє, що мін. Ляваль поїде 5. листопада ц. р. до Риму. У розмові з Мусолінієм обговорить усі проблеми, які цікавлять Францію та Італію, взаємини між Югославією, Малою Антантою та Італією. Французька преса далі широко розписується, що закордонна політика Франції під проводом мін. Ляваля не зміниться.

Договір про ненапад м'ж Японією і В. Британією.

Віліям Гілман кореспондент часопису „Універсал Сервіс“ помістив сенсаційну вістку, що Японія веде переговори з В. Британією в справі заключення договору про ненапад. Переговори між Токіо і Льондоном ведуться вже від довшого часу. В останньому тижні японський амбасадор у Льондоні Матсадаіра передав англійському урядові вже конкретні пропозиції. Крім того японський делеґат на морську конференцію адмірал Ямамото привіз до Льондону подрібні інструкції свого уряду в справі заключення договору про ненапад з В. Британією.

Завзяті бої з повстанцями в Еспанії.

ПОНАД 1000 УБИТИХ.

МАДРИД, 19. X. ПАТ. Урядові війська здобули міста Мієрес і Поляделен, головні центри повстанців. Підчас здобуття м. Овієдо вбито 1000 вояків. У Люарка поховали 300 повстанців. Революціонери знущалися над політиками правих партій та духовенством. В Астурії арештували провідника [illegible] Вальдеса Альвареса.

Міністерство внутрішніх справ заперечило поголоски, начеби уряд мав намір не карати повстанців.

Нова ситуація в нашому театрі.

Кілька тижнів тому передавали ми інформації, що дві наші театральні дружини „Театр ім. Тобілевича“ і „Заграва“ ведуть переговори, щоб обєднатись в один театр. Мета такого обєднання була скласти добірний ансамбль, що міг би подбати за кращий репертуар і піднести мистецький рівень нашого театру. Тимчасом переговори не дали ніякого висліду і змінили дотеперішне відношення обл. З „Театру ім. Тобілевича“ виступила п. Совачева і Кривіцькі та перейшли до „Заграви“; вже раніше покинув цей театр дир. П. Стадник.

Гості на ювилейній виставі нашого театру в салі „Ріжнородностей“ у Львові дивувались, чому ця вистава випала слабше, ніж дотеперішні пересічні, відокремлені виступи „Театру ім. Тобілевича“ і „Заграви“ у Львові. Двотижневик „Назустріч“, пишучи про цей „сумний ювилей“, домагається від щоденної преси вияснення цього ювилейного непорозуміння. Частина цього непорозуміння вже вияснена нашим звітом із тої вистави. Ювилейну виставу організував „Союз Діячів Укр. Театр. Мистецтва“ у Львові на власну руку, запросивши на неї трупу Тобілевича у зменшеному складі; два члени „Заграви“ приїхали на свято з товариської чемности.

ТЕАТР ІЗ ДОБРОЮ ФІРМОЮ І ТЕАТР ІЗ НОВИМИ СИЛАМИ.

Нова ситуація, що витворилась між нашими двома найкращими театральними трупами не тільки не ясніша, але ще більше заплутана. „Театр ім. Тобілевича“, що досі мав славу найкращої трупи, залишається тільки з трьома чотирма кращими силами і весь тягар, режисера та артистичного провідника, скинув на плечі М. Бенцаля. Театр цей уже від довшого часу перейшов на оперетковий репертуар, не дуже високого рівня, і це було причиною, що для драматичних артисток Совачевої та Кривіцької не було там місця. Боровик і Паздрій покинули цей театр раніше з тих самих мотивів, а дир. Стадник, як добрий знавець драматичної творчости, не мав теж що там робити.

„Театр ім. Тобілевича“ має ще за собою добру фірму і нею буде намагати, як довго публика на провінції не зорієнтується, який дійсний склад його ансамблю. „Заграва“, що щойно бореться за таку фірму, дала вже своїми двома виступами у Львові доказ, що хоче відійти від шабльону і на першому місці ставить не касовий успіх, а моральний.

ЗЛУКА ТЕАТРІВ І ГРОМАДЯНСТВО.

Дуже можливе, що це нове відношення сил обох театрів матиме деякий вплив при нових переговорах, коли представники обох труп добачать інтерес у злуці. „Театр ім. Тобілевича“ що досі ставився до „Заграви“ звисока, маючи при собі кращі сили, тепер уже не матиме претенсій грати першу скрипку. Він починає ставати суперником другорядних труп, що йдуть на дешевенький репертуар і мистецьких аспірацій зрікається.

Львівське громадянство, що тужить враги годи за своєю виставою, є беззастережним прихильником злуки обох театрів. Нема сумніву, що якби воно було знало всю правду про організацію ювилейного свята, то не булоб виповнило салі. Вистави професійних акторів, що мало ріжняться від аматорських, тільки знеохочують публику і стримують її відвідувати театр. Артисти самі повинні розуміти, що їх матеріяльні успіхи безпосередньо звязані з успіхами моральними. Раз захитане довіря до фірми театру нелегко направити.

ОДНА З БОЛЯЧОК.

Серед повені наших провінціяльних мандрівних труп добре булоб мати одну, що перевищалаб інші і заслуговувала би на назву найкращого театру. Те суперництво, яке бачимо нині між нашими театрами мало має спільного зі змаганням дати справді добру виставу і добрий репертуар. Правда, що матеріяльні злидні не дають змоги засобитись у добрі сили, добру обстанову та нові костюми, ще менше в нові песи.

Одна з найбільших болячок наших труп у тому, що вони не мають справжніх директорів і режисерів. Іще менше є між ними знавців драматичного мистецтва; грають усе, що попало під руки і як хто вміє.

„Театр ім. Тобілевича“ розхитався головно через т. зв. виборну систему проводу. Цей провід вибирає вся дружина і вона може кожної хвилини його скинути, невдоволена будьяким його вчинком. Фактично провід театру мають ті, що мають за собою якнайбільше голосів у дружині — найбільше піднесених рук на зборах. Наслідок такий, що театром трясуть підрядні актори і то ті, що за кулісами вміють зєднувати собі якнайзручніше голоси.

А тому, що найслабші артисти найбільше лякаються, що при злуці двох театрів вони залишаться поза обєднаним театром, то вони є найбільшими ворогами такої злуки.

Югославія домагається вияснень від Мадярщини.

ЯК АРЕШТУВАЛИ ПАВЕЛІЧА І КВАТЕРНІКА.

ПАРИЖ, 19. 10. ПАТ. Преса подає цікаві подробиці про арештування провідника хорватської організації терористів Павеліча та його співробітника Кватерніка. Французька поліція довідалася, що Павеліч і Кватернік втікли зі Швайцарії до Італії. Негайно вислано телеграми до поліції в Римі з проханням арештувати організаторів атентату в Марсель. Обох арештували ще в середу, але до преси подано вістку щойно в четвер. Павеліч посварився з хорватськими емігрантами у Швайцарії Кригневичем і Кошутічем, які були противниками терору в політичній боротьбі. Павеліч виїхав з Югославії по вбивстві посла Радіча в скупштині в 1928 р. За всі атентати в Югославії суди у Югославії засудили його звочно на кару смерти. Перед виїздом до Турину, Павеліч перебував у Тесаро, а тули приїхав з Льовани. Арештований Кватернік є сином колишнього австрійського полковника. Кватернік брав участь

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 21. ЖОВТНЯ 1934.

Д-Р ЕВГЕН ОЛЕСНИЦЬКИЙ 3

СТОРІНКИ З МОГОЖИТТЯ.

Д-р Семкович наводить у згаданій вище студії ще інші причини, що оправдують надання родові Олесницьких привілею з р. 1410, а саме незвичайні заслуги, які цей рід поклав у XIV. ст. на королівськім дворі. Між тими заслугами наводить він отсі: В дуже близьких відносинах до пануючих королів стояли члени цього роду, особливо за королевої Ядвиги й короля Володислава Ягайла. Завіша Олесницький був найближчим повірником королевої Ядвиги. Коли в р. 1386 польська шляхта намовила Ядвигу, щоб зірвала з австрійським князем Вільгельмом, з яким лучили її відносини любови, вона вийшла за литовця Ягайла. Лякалася вона дикого литовця, про якого кружляли вісти, що виглядає օброслий як дикий звір та має члени тіла непропорціональні, і все те впливало дуже депримуючо на молоду дівчину, розмріяну зносинами з гладким та культурним австрійськи князем. Тому, коли Ягайло зближався вже до Кракова, Ядвига вислала напроти нього Завішу Олесницького з порученням, щоб добре приглянувся литвинові і знайшов спосіб провірити вісти щодо його фізичних недостатків. Ягайлові донесли його довірочні, в якій місії прибуває Олесницький; щоб положити кінець тим прикрим поголоскам, він припустив його до свого найвищого товариства, а навіть узяв його з собою до лазні та дав йому спромогу приглянутися собі зовсім докладно і ствердити, що не має зовсім чого соромитися станути перед королевою. Через те реляції Завіші випали зовсім корисно і Ядвига рішилась остаточно вийти за Ягайла. Про це пише Длугош у своїй історії, том II. З цього виходить, що для родини, яка стояла так близько королевої і котрої член мав такий вплив на справу її подружжа з Ягайлом і тимсамим на долю такого високополітичного акту, як злука Литви з Польщею, мусів Ягайло бути повний признання і вдячности. Ягайло дійсно не забув Олесницьким цієї прислуги, давав їм завжди докази свого довіря, наділяв їх високими урядами і достоїнствами та вкладав у їх руки багатоважні державні й політичні місії.

В році 1390 установив Ягайло, по зложенні князя Свидригайла (Скіргайла) з управителя Литви, брата Завіші Олесницького, Яська, а в р. 1409 викупив власним коштом другого брата Завіші, Добка Олесницького, з татарської неволі. В р. 1410 стояв Завіша на чолі посольства, висланого до угорського короля Жигмонта Люксембурського, в якім то посольстві відограв дуже важну ролю, бо він один тільки з його членів знав мадярську мову. Отже дуже можливо, що королівський привілей, наданий родові Олесницьких королем Володиславом Ягайлом 1410 р., був нагородою за ті визначні заслуги членів цього роду.

У Папроцького[1]) знаходимо родовід Олесницьких, почавши від XIII. ст. Згадує він про брата згаданого вже вище Петра Олесницького (з Кремпи), що жив у половині XIII. стол. і звався Збігнев, а відтак ще про двох з того століття: Яна, підловчого королівського (1347) і другого Збігнева (1359). Від цього останнього походить дуже численне покоління, а саме 12 синів, між ними Ян, суддя землі краківської (1390—1413), Добеслав з Сенна, воєвода сандомирський (1410—1440) і Завіша, підсудок сандомирський (1386—1433), той сам, що — як вище представлено — тішився особливим довірям королевої Ядвиги. Це були три брати, що жили десь коло першої половини XV. ст. Перший з них мав двох синів, один звався Ян, прозваний Ґловач, що був воєводою сандомирським і в р. 1436 маршалком коронним, а другий був Збігнев, пізніший кардинал краківський (умер в р. 1455). Добеслав мав одинацятьох синів, між іншими Андрія, воєводу сандомирського. Та ґенерація Олесницьких сягала до кінця XV. стол.

Родина та дуже розрослася. Від Яна Ґловача, маршалка коронного, походять сини Андрій і Ян, воєвода люблинський. Цей Ян, якого Папроцкі в іншім місці називає також воєводою руським, мав синів Яна, Станіслава і Збігнева. Ян мав багато замків і 75 сіл на Руси і мав синів: Петра, що держав Олесько, Заліщі й Підкамінь, і Станислава, що держав Золочів і Лопатин. Андрій, син Ґловача, воєводи сандомирського, що сам був підсудком сандомирським, мав синів: Щасного, Яна, Станіслава (епископа краківського) і Петра. Ян мав синів: Миколу, що дістав Пінчів, і Яна, що дістав Хмельнік у Сандомирськім. Другий син Яна, воєводи руського, мав сина Вікторина, каштеляна малґовського, а цей мав сина Збігнева з Риманова, каштеляна сяніцького. Синами цього Збігнева були: Ян, каштелян галицький, підкоморний сяніцький, Станіслав і Збігнев.

Ці численні покоління Олесницьких виповнюють ціле XVI. і початок XVII. ст. Ян, каштелян галицький, щойно згаданий, що

[1]) Бартош Папроцкі: Herby rycerstwa polskiego Kraków 1858, s. 384. squ.

з атентаті на дирекцію поліції в Загребі. Перебував у Німеччині в сестри, яка вийшла заміж за віденського промисловця. Кватернік є теж секретарем хорватського провідника Іво Франка, який хоче відорвати Хорватію від Югославії.

ПАВЕЛИЧ І ТАЄМНИЧА ЖІНКА У МАРСЕЛЬ.

ПАРИЖ, 19. 10. ПАТ. Слідство виявило, що Павелич з кінцем вересня ц. р. був у Марсель, куди приїхав з Парижа. В готелю у Марсель Павелич замешкав з невідомою жінкою, кажуть, що називається Подалеску і є начальником залізничого бюра в Букарешті.

ЮГОСЛАВІЯ ДОМАГАЄТЬСЯ ВИЯСНЕНЬ.

БУДАПЕШТ, 19. 10. ПАТ. Югославянський посол у Будапешті зажадав вияснень від мадярського уряду з приводу атентату у Марсель. З огляду на хід слідства цілу справу держать у таємниці.

220 СТРІЛІВ НА ХВИЛИНУ.

ПАРИЖ, 19. 10. ПАТ. Слідчий суддя має такі предмети вбивства короля, а саме: автоматичний револьвер, який віддає 220 стрілів на хвилину, п'ять магазинків з набоями і п'ять без набоїв, 66 куль та звичайний револьвер.

НІМЕЧЧИНА І МАДЯРЩИНА ЗАПЕРЕЧУЮТЬ.

БЕРЛІН, 19. 10. ПАТ. Бюро закордонної політики націонал-соціялістичної партії заперечує офіційно поголоски паризької преси, немов би націонал-соціялісти фінансували терористичні організації.

БУДАПЕШТ, 19. 10. ПАТ. „Пештер Льойд" підкреслює, що ніодин арештований спільник убивника короля не є мадярським громадянином. Табор у Янка Пуста звинений вже від 7-ох місяців. На основі тих фактів „Пештер Льойд" пише, що мадярський уряд не має нічого спільного з підготовкою до атентату. Не можна Мадярщині закидати, що дала еміґрантам в Югославії право азилю, бо такий закид можна видвигнути майже проти всіх европейських держав. Вкінці мадярський щоденник пише, що мін. Бенеш є ініціятором протимадярської кампанії.

ЩЕ ОДИН СТЕЖНИЙ ЛИСТ.

ПАРИЖ, 19. 10. ПАТ. Французька поліція видала ще один стежний лист за спільником Павелича Міо Бзіком.

Чи Ви вже зложили книжки або даток на купно доброї книжки для наших братів на заході?

Спростування Кураторії Львівської Шкільної Округи.

ВР. а/5/1/198/34. Львів, 19. X. 1934.

До Пана Олександра Костика, відповідального редактора „Діла" у Львові.

У звязку з нотаткою в часописі „Діло" ч. 269. з 8. IX. 1934. п. н. Прилюдний запит до Кураторії Львівської Шкільної Округи Пан Редактор зволить на основі § 19. пресового закону з 17. 12. 1862. р. Дн. д. з. ч. 6. екс 1863, помістити на тому самому місці і тими самими черенками:

Неправдою є, немов би Кураторія ввела зовсім несподівано в публичній школі вселюдній в Підгайчиках утраквізм, зате правдою є, що орече́нням з дня 30. серпня 1932 ч. 11149/32, яким на основі деклярацій за державною мовою навчання введено від року шкільного 1933-34 двомовний виклад, подано до відома заінтересованих батьків способом, який вказують §§ 10. і 12. розпорядку міністерства віроісповідань і освіти з дня 7. січня 1925 (Дев. Зак. Р. П. ч. 3. поз. 33), бо вивісив його війт п. Йосиф Капшій в громадськім уряді в Підгайчиках у часі від дня 14. до 28. червня 1933, в виду чого повинні його заінтересовані батьки знати і не можна його вважати „несподіваним".

Введення двомовного викладу видала Кураторія, придержуючись стисло арт. 3. закону з дня 31. липня 1924. (Дн. Зак. Р. П. ч 79 поз. 766) і § 13, уступ 3, розпорядку міністерства віроісп. і осв. з д. 7. січня 1925 (Дн. Зак. Р. П. ч: 3, поз. 33).

Від того оречення не внесено відклику і тому стало вже правосильним.

Кураторія зазначує, що коли за шк. рік 1934-35 зложено на школу в Підгайчиках 99 деклярацій для 134 дітей з домаганням руської мови навчання, удержала оречення з дня 20. вересня 1934. р. ч. 22368/34 двомовний виклад тому, що згідно з розпорядком Президента Р. П. з дня 29. листопада 1930. в справі зміни закону з дня 31. липня 1924, який містить у собі деякі постанови про організацію шкільництва (Дн. Зак. Р. П. ч. 82, поз. 644) від останнього правосильного оречення з 30. серпня 1932, ч. 11149/32 7-літній час ще не минув.

Оречення це переслала Кураторія Шкільному Інспекторові в Золочеві з припорученням подати його до відома заінтересованих батьків.

Це оречення є рівночасно відповідю на письмо мешканців Підгайчик з дня 1. вересня 1934

З. о. начальника Виділу
Р. Кестліх в. р.

З виборчого фронту.

СТРИЙ.

В четвер, 11. ц. м. відбулася у великій салі стрийського Н. Дому нарада представників усіх громад стрийського повіту в справі громадських виборів. Нараду скликав голова повітового комітету д-р Антін Гарасимів. Явилося поверх 600 представників, у тому чимало з духовенства. Постанови закону й виборчої ординації реферували д-р Гарасимів та посол Остап Луцький. По обидвох рефератах розвинулася жива й поважна дискусія. Зацікавлення виборами велике.

РАДЕХІВЩИНА.

Повітовий Народній Комітет у Радехові, щоб організовано перевести вибори до сільських громад у цілому повіті, рішив відбути районові передвиборчі наради. Цей спосіб організації виборів у повіті показався дуже успішним, бо на ті наради прибули найсвідоміші громадяни поодиноких сіл і мали нагоду докладно познайомитися з новим виборчим реґуляміном.

ЛОПАТИН.

Перша районова нарада відбулася в Лопатині в суботу 13. жовтня ц. р. На нараду прибув, як делеґат Повітового Народнього Комітету, інж. Гриць Герасимович з Радехова і пос. Зиновій Пеленський зі Львова. Нараду відкрив іменем ПНК інж. Герасимович Гриць. Нарадам проводив адвокат д-р І. Стадник і п. Паламарчук. Секретарював д-р О. Хавалко. Реферат про виборчий реґулямін до сільських громад виголосив посол З. Пеленський. Цей реферат був справжньою лекцією. Прелеґент переходив точку за точкою реґуляміну й опісля на запити присутніх давав додаткові виснення. Нарада вирішила повести активну працю по селах. Дальші інформації в справі виборів буде подавати в Лопатині д-р Іван Стадник і д-р О. Хавалко.

РАДЕХІВ.

В Радехові відбулися в днях 14. і 15. жовтня ц. р. дві районові передвиборчі наради. Нарадам проводив голова Пов. Народнього Комітету д-р Ярослав Селезінка та інж. Гриць Герасимович. Секретарював п. Панасюк. Лекцію-реферат про виборчий реґулямін до сільських гром. рад виголосив пос. Пеленський. На за-

---

опісля став львівським архиепископом, умер у р. 1582. До того часу сягають відомости про родину Олесницьких, оперті на історичних і ґенеальогічних студіях. Від половини XVIII. ст. є вже дальші певні відомости, які не лишають ніякого сумніву, що відносяться до нашої родини.

Мій прадід Ілля Олесницький живе в другій половині XVIII. ст. на Волині, як православний піп, а в р. 1801 переходить до Галичини, де приймає унію і стає унїятським священиком у Пеняках під Бродами. Звідки цей скок, ця прогалина між воєводами сандомирськими і православним попом на Волині?

В записках мого діда відноситься до цього оповідання про долю нашої родини, яке, здається, саме виповняє ту прогалину і пояснює ту зміну.

Один з Олесницьких, тобто Микола Олесницький, приймав у себе кальвінів і сам перейшов на кальвінізм та з цієї причини підпав карі втрати маєтку і вигнання з краю (баніція). Він еміґрував до Англії і там оженився з англичанкою, взяв за нею маєток, вернувся до батьківщини і купив собі за це земські добра на Волині. Ті добра пропали серед політичних заворух в останніх часах існування Польщі і по її розборі. Один з Олесницьких (останній, як пише в записках мій дід) згинув в уманській різні, а його сина, малого тоді хлопчину, вирятував старий слуга. Цей хлопець найшов притулок у домі православного священика, виріс у нього, оженився з його дочкою і сам став відтак православним попом. Це, на перший погляд леґендарне оповідання діда має в собі дуже багато правдоподібности. Інакше тяжко пояснити собі, як нагло згинув цілий значний рід у Сандомирщині з усіми маєтками й урядами і звідки взялися Олесницькі на Волині, коли їх там передше не було. Що кальвіни були в Польщі переслідувані, це факт історичний, а Миколів було в рідні Олесницьких багато. Один Микола належав до братів Яна, Добеслава і Завіші. Другий був син Добеслава в половині XIV. в. Один Микола був правнук згаданого вище Яна, воєводи руського, а син Збігнева з Риманова, каштеляна сяніцького, якого Папроцький зве підкоморием сяніцьким; отже й під цим оглядом інформації діда набирають правдоподібности, а літа мого прадіда, який був православним попом, годяться саме з оповіданням діда про вирятуваного в уманській різні хлопця. Уманська різня була 1768 р., а мій прадід у 1801 р. приняв унію, бувши вже перед тим православним попом. Отже є зовсім правдоподібне, що він був тим хлопцем, що 1768 р. дістався до родини православного попа і найшов там притулок. Дальша доля прадіда і діда жива вже в традиції нашої родини. Разом з прадідом прийшов до Пеняк мій дід, також Ілля, що мав тоді 11 літ, значить, роджений був 1790 р. Прадід дістав, як сказано, по принятті унії парохію в Пеняках, але не довго нею тішився. По кількох роках приїхала раз у ночі до Пеняк, положених над російською границею, кібітка з шістьома російськими козаками, котрі забрали прадіда силою до Росії. Його завезли до Москви і посадили, як утікача, до вязниці, в якій пересидів два роки. Заходами своїх близьких вийшов на волю і вернувся до Пеняк, одначе вже не як священик, а як управитель дібр ґрафа Мйончинського. На цьому становищі по кількох роках умер.

(Далі буде.)

пити присутніх давали вияснення референт д-р Селезінка та інж. Гриць Герасимович. Яке велике зацікавлення серед наших селян громадськими виборами, може посвідчити те, що на нарадах були делегати всіх сіл з повіту та що наради тривали кожна поверх 3 години.

Треба зазначити, що є в повіті „добрі люди“, які поширюють ріжні вістки про майбутні вибори. Наради по зрілій розвазі рішили ставити в кожному селі самостійні українські листи, а в селах, де є поважна кількість неукраїнського населення, ставити на українську самостійну листу стільки радних, скільки на основі обчислення українці зможуть напевно вибрати. Селяни дуже добре розуміють, що коли не будуть поступати згідно й відповідно, то українські листи можуть при найменшому нашому розбитті понести поважні втрати при виборах.

РОГАТИН.

Дня 14. ц. м. відбулася передвиборча нарада в Рогатині при участи 120 відпоручників 17 громад суд. повіту. Нарадою проводили м-р Роман Шенкірик, адвокат у Рогатині, Михайло Ліщак з Потока та М. Сенів з Чесник. Реферат про громадські вибори виголосив посол Стефан Кузик. У дискусії промовляли пп. Ліщак з Потока, Кордунський з Чесник, М. Стек з Черча, Макогін з Жовчева, д-р Гладкий та ін. Зібрані масово ставили запити. Виясненя давав посол Кузик. Треба зазначити, що ще вибори не у всіх громадах розписані, а в деяких вже по виборах, бо лист наших виборчих комітетів не прийнято.

ПЕРЕМИШЛЯНИ.

Дня 15. ц. м. відбулася передвиборча нарада при участи понад 300 представників усіх громад судового повіту в Перемишлянах. Нараду скликав Пов. Комітет УНДО; отворив її д-р Франц Свістель, що покликав до президії о. Еміліяна Ковча і на секретаря п. Винника з Коросна. Реферат про значіння виборів до громадської самоуправи виголосив посол Стефан Кузик, який також пояснив постанови виборчого регуляміну. Зібрані вислухали із зацікавленням річевого реферату і по дискусії постановили взяти масову участь у виборах та йти до них одним національним фронтом. У дискусії забирали голос і ставили запити: о. Боднар і п. Мединський з Борщева, п. Кушнір з Волкова, п. Мишулівський з Лагодова, п. Нудик з Унева і п. Рибак з Якторова. Відповідав усім посол Стефан Кузик.

ХОДОРІВ.

Дня 11. ц. м. відбулася нарада в Ходорові при участи около 300 людей-представників усіх громад судового ходорівського повіту. Нарадою проводив о. Мельничин, парох Молотова. Реферат про значіння громадської самоуправи для українського народу і виборчий регулямін до гром. рад виголосив посол Степан Кузик. Зібрані постановили йти до виборів масово одноцільним фронтом. У дискусії забирали голос: о. Мельничин, о. Прийма, о. Волинець, д-р Корнило Троян та численні представники сіл, яким давав пояснення посол Кузик.

ЛАНИ КОЛО ЩИРЦЯ.

В неділю 14. ц. м. відбулося в Ланах коло Щирця у Львівщині третє з черги в цьому повіті районове віче, яке скликав Повітовий Народній Комітет УНДО на львівський повіт для спопуляризування постанов нового самоуправного закону про частинну зміну устрою територіяльної самоуправи і для поучення громадських виборців про виборчу ординацію на підставі проголошеного виборчого реґуляміну з 18. вересня ц. р. Віче відбулося в салі Народнього Дому в Ланах тому, що через утрату дому бувшої кредитової кооперативи „Задаткова Каса“ в Щирці нема ніякого українського льокалю в місті Щирець, де можна булоб відбувати наради. Віче відбулося під проводом д-ра Петра Хрептівського, адвоката в Щирці, секретарював п. Микола Галушка, директор Районової Молочарні в Ланах. На віче прибуло около 150 виборців з 8-ох сіл щирецької округи. Промови виголосили: д-р Петро Хрептівський про значіння наміченого перестрою територіяльної самоуправи та про вагу громадських виборів і посол львівського повіту Ілько Лисий про виборчий реґулямін та про способи, як запевнити українським виборцям успішне переведення цих виборів. Дискусія по рефератах виказала, що дотепер по селах Щиреччини не слідно ще живішого виборчого руху. Тому то у своїй кінцевій промові візвав посол І. Лисий присутніх виборців, щоб безпроволочно скликували на місцях передвиборчі наради і зробили все для солідного переведення виборів.

Того самого дня вечором відбулася передвиборча нарада виборців Ланів коло Щирця в салі Народнього Дому при участи посла Ілька Лисого. В нараді взяло участь около сто виборців. Нарадами проводив п. Михайло Гарасим. Після представлення виборчої ординації послом І. Лисим рішено: 1) йти до виборів самостійною виборчою листою. 2) вибрати виборчий комітет з 15-ох виборців з головою п. Іваном Походжайом, заст. голови п. Іваном Стецьком, секререм п. Іваном Вариніцьким і скарбником п. Степаном Гальчаком.

Конференція держав золотого бльоку.

БРЮСЕЛЯ, 19. 10. ПАТ. У Брюселі отворили 19. жовтня конференцію держав, що належать до золотого бльоку. Крім Бельгії беруть участь у конференції: Польща, Франція, Італія, Голяндія, Швайцарія та Люксембург, який є в митній унії з Бельгією.

Заіміс президентом Греції.

АТЕНИ, 19. 10. ПАТ. Заіміса знову вибрали президентом грецької республики.

—o—

Ґембеш поїхав до Варшави.

БУДАПЕШТ, 19. 10. ПАТ. Премієр Мадярщини Ґембеш відїхав нині рано до Варшави.

Ляваль хоче вічної приязни з Румунією.

ПАРИЖ, 19. Х. ПАТ. Авас повідомляє з Букарешту: „Універсул“ помістив таку заяву французького міністра закордонних справ Ляваля. У трагічних обставинах, коли мені припала честь кермувати закордонною політикою Франції, мені незвичайно приємно покликатися на звязки, які лучать Румунію з Францією. Вірний спадщині мін. Барту, буду працювати щиро для вдержання вічної приязни обох країв у всій її позитивній вартості для мира.

—o—

„Чистка“ в КП(б)У.

Риські часописи повідомляють із Москви, що бувш. нар. комісаря освіти на Україні Карпенка, що тепер був предсідником українського радія, виключили з комуністичної партії за „зловживання партійної дисципліни“. Ведуть теж слідство проти Карпенка та кількох його товаришів.

НОВИНКИ

— **Робітня футер Юліяна Глушевського, Львів, пл. Капітульна 3, І. пов. Тел. 51-46.** Приймає футра до перехову на літо. 1287 56-1

— **Постійна українська драматична сцена у Львові.** Деякі наші артисти, що живуть постійно у Львові організують постійну драматичну сценку у новій театральній салі „Уль“ при вул. Оссолінських. Ядром трупи будуть артисти й сценки „Богеми“, що дала вже у Львові у ріжних відступах кілька вистав. Нова трупа має на меті давати поруч драм, оперетки і легкі комедії, на які могла би ходити теж ширша публика. Перші вистави підуть на початку листопада. Між артистами є пп. Сороки, Козак-Вірленська, М. Свірська, Орлян, І. Гірняк, Ольський і Тарнавський.

— **Засідання УПР.** Членам Укр. Парляментарної Репрезентації пригадується, що засідання У. П. Р. відбудеться в понеділок, 22. ц. м. в год. 11 передпол. у Львові в кімнатах Народньої Канцелярії. — За президію УПР: **Д-р Дм. Левицький** голова. **Дм. Великанович** секретар.

— **Пресова конференція у Дирекції почт і телеграфів.** У пятницю, 19. жовтня ц. р. відбулася в львівській дирекції почт і телеграфів пресова конференція, на якій дир. Мошоро вияснив користи обнижки почтової, телефонічної і телеграфічної тарифи. Цю нову тарифу подали ми з початком жовтня ц. р.

— **Отворення вистави Українського Т-ва Прихильників Мистецтва** відбудеться 21. Х. в год. 12 вполудне в салях Музею Наук. Т-ва ім. Шевченка. У виставі бере участь кільканадцять мистців на чолі з О. Новаківським, що серед численних своїх нових праць виставить теж новий портрет д-ра Дмитра Левицького.

— **Акад. хор „Бандурист“** під диригентурою п. Плешкевича співає що неділі і свята на Службі Божій у церкві св. Юра в год. 12. вполудне.

— **Комісія державних іспитів** на вчителів середніх шкіл у Львові повідомляє, що письменний іспит відбудеться 27-го ц. м., а устні іспити в днях 29., 30. і 31. ц. м. Письменні іспити відбудуться в старому університетському будинку від год. 9. рано; устні в будинку послясоймовому.

— **Пашпорти подешевіють.** Міністерство внутрішніх справ виладжує проект нового пашпортового закону, що вводить велику знижку пашпортових оплат. Пашпорти діляться на звичайні, службові, дипльоматичні і збірні. Звичайні видає адміністраційна влада (староства), службові міністерство внутрішніх справ, дипльоматичні міністерство закордонних справ. Ціна звичайного пашпорту на 30 днів буде устійнена на 30 зол., многократного, важного на рік, 360 зол., а консулярного на один рік 30 зол. Збірні пашпорти коштуватимуть 20 зол. від особи. Для студентів, що студіюють за границею, та осіб, що в професійних справах виїздять часто за границю, устійнюється ціна пашпорту на 30 зол. річно.

— **Алькогольні напитки будуть міцніші.** Рада міністрів рішила предложити президентові республики до підпису проект розпорядку, що зміняє приписи про спиртний монополь і продаж алькогольних напитків. Проект підвищує міць спиртних напитків із 45 на 55 проц. Проект вилучує зпід приписів закону пиво, незалежно від його процентової місткости. Досі пиво понад 4 і пів проц. підлягало обмеженню на основі алькогольного закону. Тепер пиво, без огляду на процент алькоголю, не буде підлягати ніяким обмеженням, тільки обовязкові реєстрації.

— **Скасували залізничу дирекцію в Станиславові.** У „Моніторі Польскім з 19. Х. ц. р. оголошено рішення Ради Міністрів з 12. Х. ц. р. про скасування окружної дирекції залізниць у Станиславові. Агенди скасованої дирекції весттиме львівська дирекція залізниць. Залишаться в Станиславові тільки залізничі варстати. Рекомпенсатою за звинення залізничої дирекції буде перенесення до Станиславова з Бидгощі уряду контролі доходів залізничих дирекцій, що зрівноважить убуток урядовців, занятих досі в залізничій дирекції. Урядовці, звязані зі Станиславовом маєтковими і родинними інтересами, не будуть перенесені, але залишаться в дотеперішньому службовому місці.

— **Політичний процес.** Перед станиславівським судом присяжних стане в найближчому часі український журналіст Роман Антонович обвинувачений в протидержавній діяльності поза кордонами Польщі. Його арештували у звязку з процесом кільканацятьох молодих людей в Станиславові під закидом належання до ОУН.

— **Страйки в Польщі.** На основі голошого статистичного уряду в другому чвертьроці занотовано в Польщі 297 страйків, які обняли 1.941 заведень і 69.209 робітників.

Коли Японія вернеться до Ліґи Націй.

КАЛЬҐАРІ, 19. 10. ПАТ. Новопризначений японський посол у Римі Шушімура по дорозі до Італії завитав до Кальґарі в Канаді і заявив, що Японія вступить до Ліґи Націй тільки тоді, коли Злучені Держави стануть членом Ліґи.

—o—

— Влом до стрийського „Народнього Дому". До канцелярії „Народнього Дому" в Стрию добулися вломники і розпоровши касу раком, забрали 5.092 зол. 80 с. Каса була обезпечена на 15.000 зол. З того приводу арештовано кількох підозрілих осіб.

— Присуд на комуніста. Суд присяжних у Перемишлі засудив комуніста Йозефсбурга на 3 і пів року вязниці за поширювання комуністичних летючок.

— Хто виграв на льотерії. В нинішнім тяганні Держ. Кляс. Льотерії впали виграні на такі числа: 10.000 зол. на ч. 92660 170077. 5.000 зол. на ч. 6731 20457 79075. 2.000 зол. на ч. 65713 156927 73226. 1.000 зол. на ч. 36221 151999 169192. 500 зол. на ч. 40346 14888 167624 58735 160808. 400 зол. на ч. 11295 16312 119345 132339 14863 62384 83912 92482 150377 156782 170038. 200 зол. на ч. 39939 42021 54038 57866 70742 76163 76959 81397 87484 126600 147246 20415 47620 78626 82992 96571 100564 108801

— За опір в ексмісії. Суд присяжних у Львові розглядав справу 13 мешканців вул. Неньковго, потягнених до відповідальности за те, що ставили перешкоди в урядовій ексмісії мешканців, які не платили комірного. Засуджено: І. Панцера на 2 роки вязниці, М. Спербера, Тавбу Фельзенштайн, Файгу Крігер і Міру Катер по рокові, І. Льоренца на 10 місяців і С. Рената на 7 місяців. Інших увільнено.

— Фальшівники грошей. Перед карним трибуналом у Львові відбулася розправа проти трьох фальшівників 20-золотових банкнотів. Засуджено Гершона Розенштайна, Германа Вільфа і Хаїма Белера на 2—5 літ вязниці. Апеляційний суд устійнив кару Розенштайнові на 5 літ, Белерові на 2, а Вільфові на півтора року.

— Львівська хроніка. У військовому суді відбудеться на днях процес підхорунжого Лешка Фігури, що в лісі біля Сокаля застрілив свою наречену Уршулю Фігуру. — Володислав Варський, керманич бухгальтерії видавництва Оссолінеум, застрілився на залізничому шляху 1 км. від Брюхович. Опісля його переїхав поїзд. У кишені самогубника найшли рецепіс порученого листа до директора Осолінеум. Причиною самогубства мабуть нервова недуга. — При направі електричного кабля при вул. Кушевича 6. робітники найшли мужеські черевики та кістяк.

— Напад на священика. На гр. кат. приходство в Довгім пов. Товмач напали якісь бандити і тяжко побили о. Яминського. Опісля напасники втікли.

— Арештування. В Потуриці пов. Сокаль арештовано Івана Микитюка, студента львівської політехніки, у звязку з вбивством Яцини, поліційного агента в Жовкві. Арештованого відставлено до Львова.

— Крадуть в потягах. На залізничій лінії Станиславів-Стрий добулися до двох залізничих вагонів злодії й вкрали 300 кг сушених сливок та 200-літрову бочку вина. Глядає за ними поліція.

— Дідич паліем. Під Слонимом згоріла стирта сіна, власність дідича Михайла Радовіцького. Походження викрило, що стирту підпалено з намови дідича, щоби дістати асекураційне відшкодування. У звязку з тим дідичі слонимського повіту рішили скреслити Радовіцького зі свого товариства.

— Позволив нареченій втопитися. Перед окружним судом у Станиславові станув Іван Пашковський з Дори, обвинувачений в цьому, що в часі купелі в Пруті 26. червня ц. р. не поспішив з помічю своїй нареченій Петронелі Ільницькій, наслідком чого вона померла. Пашковський боронеться тим, що його наречена вміла знаменито плавати, отже думав, що його поміч буде непотрібна. Розправу відложено, щоби переслухати свідків.

— За отроєння чоловіка. Свого часу голосна була справа Насті Христонько і Михайла Матрифайла з Голиня, обвинувачених в отроєнні чоловіка Насті Христонька. Настя, хоч мала кількоро дітей, навязала любовні зносини з Матрифайлом. Хоча чоловік її дивився на те крізь пальці, обоє рішили спрятати його зі світа. Влили до страви сільного квасу, наслідком чого чоловік помер. Перед кількома днями Настя і Матрифайло станули за те перед кількома днями перед судом присяжних у Стрию. Після переведеної розправи Настю Христонько засуджено на досмертну вязницю, а Матрифайла на 12 літ.

— Гуцульська трагедія. Суд присяжних у Коломиї розбирав справу Гриця Белмеги з Голів, що 15. травня ц. р. повісив гуцулку з Жабя Параску Харинчук. Обвинувачений борониться ся тим, що спрятати Харинчукову веліла йому якась незнана гуцулка тому, що вона має багато гріхів на сумлінні. Не вдаючися в подробиці, Белмега звязав Харинчукову шнуром, коли вона спала, і повісив її на сволоці. На домагання оборонця розправу відложено, щоби передати обвинуваченого психіятричним дослідам.

— Велика пожежа. У Варяжі Селі пов. Сокаль вибухла в загороді Павла Новицького грізна пожежа, що перекинулася на сусідні будинки і знищила 5 господарств. Пожежа повстала наслідком необережного поведення з вогнем. Спричинив її Іван Новицький, що курив у стодолі папіроски.

— Напад на мешкання вчительки. До мешкання вчительки Якубович в Монастирку пов. Радехів добулися в ночі два замасковані бандити і забрали їй кількадесять зол. і срібний годинник. Одного з підозрілих людців вже арештовано.

— Підпал. В Балинцях пов. Коломия хтось підпалив 23. м. м. господарські будинки місцевого гр. кат. пароха о. Мик. Миндюка і то відразу в трьох місцях. Весь сьогорічний добуток пішов з димом. Поліція не викрила досі винуватців.

— Краєва хроніка. На внесення Банку Краєвого Господарства введено примусову управу громадських підприємств у Калуші. — В Дрогобиччині і сусідніх повітах упав у ночі на 18. ц. м. перший сніг. — На дорозі біля Борислава переїхало особове авто якогось старого чоловіка, який помер у Дрогобицькому шпиталі. — У звязку зі смертю жінки плютонового КОП-у Янини Моравської, арештували в Терноплі кондуктора Володислава Дереня. Йому закидають, що він відтрутив Моравську, наслідком чого колеса вагону відрізали їй ногу, після чого вона померла. — У Скалаті в льокалі жидівської віроісповідної громамади вкрадено контові, касові, цвинтарні та складкові книги й реєстр членів. Слідство виявило, що це сталося на тлі спору між бувшою і теперішньою управою. — Окружний суд у Луцьку засудив війта із села Загорівки Степана Петлюка на рік вязниці за спроневірення податкових грошей. — Управительку почтової агенції в Мендзихові, Софію Стецувну засуджено на 6 місяців вязниці і втрату громадянських прав на 3 роки. — Над Товмаччиною перейшов сильний вихор з дощем, знищивши кількадесять телефонічних стовпів. — В Безміховій пов. Лісько впав літак, пільотований студентом варшавської політехніки Ст. Пйонтковським, який тяжко потовкся.

— Злефравдував 40.000 зол. В Кутні засуджено на два і пів року вязниці б. посла ББ і війта громади Сойки, Владислава Конярка за те, що злефравдував з громадської каси 40.000 зол.

— Румунські вістки. З доручення букарештенської палати адвокатської скреслено з листи 1200 адвокатів з цілої Румунії. Сталося це у звязку з законом про адвокатів, які не виконують свого завдання. Між скресленими находяться багато бувших і теперішніх міністрів та вищих державних урядовців. — На стації Радін Маре (в Румунії) напали озброєні бандити на особовий потяг з Ясс і ограбили почтовий віз. Бандити напали теж на сусідну господу і сплюндрували її. Коли наспіла жандармерія, після бандитів не було сліду.

— Затроєні фасолею. В німецькій місцевості Валерсштедтен померла ціла родина, зложена з 4 осіб, спожнивши зіпсуту фасолю. Подібне сталося в Марктгайденфельді, де теж фасолею затроїлося чотири особи. Хоч перевезено їх негайно до шпиталю, всі померли.

— Ріжні вістки. Спол. Держави мають на підставі останньої статистики 10 міл. 834.000 безробітних. — У Стокгольмі переводять у великій тайні досвіди з безшумною гарматою; досвіди зовсім успішні. — У Швеції оголошена позичка для Фінляндії на 13 міл. корон. — У Рад. Союзі вийде нова серія марок з нагоди 20-ліття світової війни; будуть на них сцени бомбардування міста, пожежі у селах, утікачів і братання на фронті. — У ріжних частинах Англії й Шотляндії впали сніги; найбільше снігу у графстві Дербі в околиці Бірмінгаму; взагал в Англії дуже холодно. — На турецькій території заборонили продавати орган туркестанських емігрантів, що виходить у Парижі „Яш Туркестан". — „Дейлі Геральд" повідомляє, що німецькі інжинери придумали зовсім безшелесний літак; в околиці Коттбуса мають німці вибудувати величезний підземельний ганґар для літаків. — У Льондоні перебудують пристань; поширять старі канали, змінять мости та устя Темзи, вводять систему нових віядуктів; буде це коштувати півтора міл. фунт. шт. — Шість майорів червоної армії вибрались на лещетах з Бочкарова до Москви; сподіваються переїхати 7857 км. за пять місяців. — 195 км. від Кашгару китайське військо розгромило ватагу китайських бандитів, яка напала теж на наукову експедицію Свен Гедіна. У боях згинуло 130 бандитів і багато війська.

— Як відріжнити добру папіросову бібулку від лихих виробів? Про мало який предмет щоденного вжитку істнує серед загалу таке помилкове і неясне поняття, як про фабрикацію звійок (туток). Навіть великі аматори папіросів мало знають, як повстає бібулка і з неї тутка. Декотрі навіть легковажно подумають собі: „Що мене може обходити така дрібничка, маю стільки важніших справ, що не можу звертати уваги на цього роду дурницю"... Безсумнівно, що багато є справ важних, але ціле наше життя складається з дрібничок і нераз дрібничка може спричинити великі і дуже погані наслідки. Якщо йде про охорону нашого здоровля, треба зі справами ближче зазнайомитись. До виробу першорядної папіросної бібулки треба вживати волокон чисто рослинних, відповідно очищених і рід їх залежний від того, на який ґатунок бібулки вони призначені. Бібулку рослинну від нерослинної на око трудно відріжнити. Щойно при куренні переконуємося, що лиха бібулка не лише псує смак найліпшого навіть тютюну, але від неї в горлі дряпає і стає сухо; через те нераз повстає запалення слизних болон горла і піднебіння, через що не лише тратимо приємність курення, але спричинюємо захорівння. Гарантію доброти товару дає її походження. Купуючи товар з поважних і солідних фірм, як прим. тутки марки Моревітан, Бон Тон, коркові і т. д. опаковані в коробки по 100 шт., можемо бути переконані, що набуваємо товар направду першорядний. Пригадуємо Впов. курцям, що вищевказані марки виробляє фірма „Гербево" Герлічка-Белдовскі-Волошиньскі в Кракові.

ДИВОГЛЯДИ.

ЛЮДИ, ЩО НЕ ГОВОРЯТЬ ПРО ПОГОДУ.

Є їх у світі 25 міліонів. Це магомеданці; про погоду розмовляти їм не вільно, бо згідно з кораном це виглядало би на критику намірів Аллага.

КОРОЛІВСЬКА СОБАКА.

Одну з найбільших почестей, які зазнала колинебудь собака мав малий терієр, улюбленець Едварда VII-го. Називався він теж по королівськи: „Цезар". Коли англійський король умер, Цезар ішов за його домовиною перший. Щойно за ним ішло девять королів і князів.

ПОЕЗІЇ НА КУРИНІМ ЯЙЦІ.

Студент фільософії в Оксфорді, Біл Робертсон, нудився на викладах страшенне. Добув із течки сире яйце, випив його, а на шкаралущі почав писати вірш. На другий день новий вірш і так до кінця семестру. На одній шкаралущі помістив їх 30. У приступі доброго гумору післав він це яйце одному видавцеві. Кілька місяців пізніше дістав він відповідь від видавця, що згоджується видати ці поезії. Вони появились п. з. „Куряче яйце".

З кіна.

КІНО АПОЛЬО: „ФЕДОРА".

Відома песа Сарду, одного із найплодовитших театральних продуцентів, спонукала вже неодного фільмового сценариста, що використав його тему. Бачили ми фільми з Ґретою Ґарбо та іншими артистками, що грали ролю шпигунки, яка закохується у своїй жертві. „Федора" Сарду має, як ці дуже популярні фільми, за тло російські революційні кола з князями і поліцією. Це песа, що надається головно на сцену; має сильні драматичні моменти. З режисерського погляду фільма досить пересічна.

—o—

☦ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Д-Р ІВАН ГРИНЧИШИН.

Дня 15. жовтня ц. р. умер у Чорткові адв. д-р Іван Гринчишин. Уродився він у 1890 р. у селі Дзвинячі, пов. Чортків, так що в хвилині смерти скінчив 44 роки життя. Ходив до гімназії в Бучачі й у Львові, потім студіював право у львівськім університеті. Служив при Українських Січових Стрільцях. В часі української державности працював у Повіт. Комісаріяті в Чорткові, а відтак в адміністраційнім апараті в Камянці Подільськім. Від 1928 р. вів у Чорткові адвокатську канцелярію. Був членом усіх українських товариств у Чорткові і дуже часто вибирали його до виділів тих товариств, або на голову. Від багатьох літ хорував тяжко на очі. Внаслідок того в 1929 р. стратив зір. В 1933 р. піддався операції ока у Відні і по усуненні одного ока на друге око відзискав зір. Одначе лічення ока викликало у нього хоробу нирок, яка остаточно загнала його до гробу. Лежав обложно хорий на ту хоробу від Великодних Свят ц. р. до смерти. Його смерть, що викликала щирий жаль у всіх, що знали пок. Івана Гринчишина, є великою втратою для всього українського громадянства. В. Й. П.!

Як не можете спокійно спати — то підпишіть позичку Рідній Школі на суму 25 зол.

Спорт.

СКАЛА (Стрий) — ЗБРУЧ (Олешичі). БЕРКУТ (Перемишль) — ТРИЗУБ (Львів).

Як ми вже були подали, в суботу 20. і в неділю 21. ц. м. відбудуться у Львові незвичайно цікаві фінальні змагання за мистецтво У. С. С. у групі „Захід". Змагання відбудуться на площі Сокола-Батька і почнуться в оба дні в год. 10-тій рано. В неділю грають зі собою переможені і переможці. Змагання заповідаються цікаво тому, бо всі дружини виступлять у своїх найсильніших складах. Стрийська Скала виступить до них змагань зі знаними грачами Лавриком і Косидою, Тризуб з Лисиком. Сподіємося, що в обі дні явиться на грищі С.-Б. багато глядачів, які схочуть скористати з такої рідкої нагоди, щоб оглядати гру чотирьох найкращих дружин У. С. С. з Львівщини, Стрийщини, Перемищини і Яворівщини. Ціни вступу низькі, від 0·25 до 1 зол.

УКРАЇНА І Б — ЧОРНІ І Б.

Товариські змагання між цими дружинами відбудуться в неділю 21. ц. м. на грищі Чорних в год. 10 передполуднем. Зогляду на добру форму обох дотичних спеціяльно резерви України, змагання заповідаються дуже цікаво.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Театри.

Укр. Нар. Театр ім. І. Тобілевича Жидачів:

20. Х. „Запорожець за Дунаєм".
21. Х. „Залізна Острога".

З Жидачева їде театр до Рогатина потім до Тернополя.

Великий Міський Театр.

Субота, 20. Х. год. 7·30 веч. „Чужа дитина".

Неділя, 21. Х. год. 3·30 поп. „Я переміг трізу".

Неділя, 21. Х. год. 7·30 веч. „Чужа дитина".

Театр Ріжнородностей.

Субота, 20. Х. год. 7·30 веч. „Любко то я".
Неділя, 21. Х. год. 7·30 веч. „Любко то я."

Кіна.

АПОЛЬО: „Федора" (на осн. Віктора Сарду).

АТЛЯНТИК: „Чар віденського вальса" (Лео Слезак, музика Штравса).

ВАНДА: „Чемп", „Тайна зоольоґічного городу".

ҐРАЖИНА: „Кво вадіс".

КАСІНО: „Твої уста говорять неправду" (Норма Шірер).

КОЛІСЕЙ: „Жінка - орхідея", ревія Пара жовнірчиків".

КОПЕРНИК: „Імператриця" (Марлена Дітріх).

МАРУСЕНЬКА: „Імператриця" (Марлена Дітріх).

МІРАЖ: „Нібелюнги".

МУЗА: „Чібі".

ПАЛЯС: „Чи Люцина це дівчина" (Смосарська, Бодо, Цвіклінська).

ПАН: „Бунтівник" і ревія.

ПАСАЖ: „Сліди на світанку" та ревія.

РАЙ: „Катерина Велика" (Єлисавета Бергнер).

СВІТ: Його екселенція субект", Магараджа з Рампуру".

СОНЦЕ: „Велика грішниця" та ревія.

СТИЛЕВЕ: „При замкнених дверях і ревія.

УТІХА: „Леґіон смерти" та ревія.

ХИМЕРА: „Весела Зузанна" (Ліліяна Гарвей).

Закордонне радіо.

Субота, 20. жовтня 1934.

Відень (506,8) 16·10 Концерт цитристів, 19·20 Спів, 20·00 „Катакомби" комедія Дейвіса, 12·00, 22·50 Концерт, **Братислава** (298,8) 16·45 Для дітей, 19·25 Словацькі пісні, 20·00 „Весняна буря" опера Вайнберґера, **Брно** (325,4) 17·50 Нім. авд. „Джамілєг" оп. Бізета, 19·30 „Веселі кумоньки з Віндсору" оп. Ніколая, **Прага** (470,2) 11·05, 12·35, 15·55 Легка музика, 17·05 Шубертові пісні, **Прага ІІ.** (249,2) 14·30 **Українські народні пісні** (сп. Іваницька - Синенька), **Париж** (1648) 13·00 Легка муз., 21·30 „Манон" оп. Масенета, **Атльона** (531) 20·30 „Травіята" оп. Верді, **Рига** (514·6) 18·30 Лотиські пісні, **Берлін** (356,7) 16·00 Оперетова музика, **Кеніґсвустергавзен** (1571) 10·15, 11·00 Для дітей, 18·45 Камер. муз., **Кельн** (455,9) 19·00 Солісти (муз., спів), 20·15 Оперетковий вечір, **Будапешт** (550·5) 13·30 Військ. орх., 20·45 Оперетковий вечір, **Мілано** (368,6) 13·00 Орх., 20·45 „Дебора е Джаеле" муз. песа Пізетія, **Рим** (420,8) 17·10 Вок.-інстр. концерт.

Неділя, 21. жовтня 1934.

Відень (506,8) 11·25 Симф. концерт, 12·30 Оперетова музика, 18·10 Квартет б-дур Бетовена, 20·10 „Рund ум Лібе" оп. О. Штравса, **Братислава** (298,8) 18·45 Словацькі поезії, **Прага** (470,2) 8·50 Два фортепяни, 9·25 Ред. музика, **Париж** (1648) 17·00 Комедія, 18·00 Симф. концерт, **Берлін** (356·7) 16·00 Популярна музика, **Франкфурт** (251) 20·00 „Дер Зіґер" песа Ферстера, **Кеніґсвустергавзен** (1571) 15·30 Шопенові твори, **Кельн** (455,9) 18·00 Фортепян, **Букарешт** (364,5) 20·00 Спів, **Будапешт** (550,5) 19·30 Концерт оп. орхестри, 18·35 Циг. музика, **Мілано** (368,6) 20·45 Симф. концерт, **Рим** (420,8) 17·50 Легка музика, 22·15 Оперетова муз.

Львівське радіо.

Субота, 20. жовтня 1934.

6·45 Ранішня авд. жал. богослуж. з Білгород., 11·57 Сигнал часу, 12·03 Метеорольоґ. вістки, 12·05 Огляд преси, 12·10 Концерт, 13·00 Полудн. денник, 13·05 Сан Саенс: Карнавал звірів (гр. пл.), 15·30 Експорт, 15·35 Біржа, 15·45 Нові гр. пл., 16·45 Театр Уяви: авд. для дітей: У країні цвітучої вишні" (японська музична казка), 17·00 Г. Равель: Смичковий квартет Ф-дур, 17·35 Арії та пісні в супр. форт., 17·50 Дім і родина, 18·00 Балачка про один провінціональний театр, 18·10 Сільва рерум, 18·15 Концерт мандоліністів, 18·45 Репортаж, 19·00 Спів у супр. форт., 19·20 Гора Кальварії, 19·30 Концерт козацького хору Ярова (гр. пл.), 19·50, 19·56 Спорт 20·00 Концерт симф. орх., спів (Умб Маннес), 20·45 Веч. денник, 20·55 Як працюємо, 21·00 Мандрівки по читальнях, 22·15, 24·00 Танц. музика 23·05 Театр Уяви: Російський гумор, 23·35 Сальонова музика з гр. пл.

Неділя, 21. жовтня 1934.

9·00 Ранішня авдиція, 10·55 Рел. муз. 11·10 Популярна муз. з гр. пл., 11·57 Сигн. часу, 12·03 Метеор.-рільн. вістки, 12·05 Сільва рерум, 12·10 Театр огляд, 12·15 13·15 Муз. поранок, 13·00 „Бомбай — ворота до Індії", 14·00 Легка музика з гр. пл., 15·00 „У сільській загороді", 15·25 Лісова скринька, 15·35 Гуцульські пісні й танці в вик. гуцульського театру з Жабю (гр. пл.), 15·45 „Плекання червоної рог. худоби", 16·00 Пандо Казен: Герой живоводі, 16·20 Фортепян 16·45 Для старших дітей: Діти за кордоном, 17·30 Книжка та знання. „Дер меншліхе Лебенсляуф альс пеих Проблем" Шарл. Булер, 18·00 Театр Уяви: „Людський голос" песа Кокто, „Реквієм" Сиґетинського та Вальдена, 18·45 Смерть скавта-леґіоніста, 19·00 Концерт симф. орх., 19·50 Акт. фейлетон, 20·00 Віольонч. ресітал, 20·45 Веч. денник, 20·55 Як працюємо, 21·00 На веселій льв. хвилі, 21·45, 21·46 Спорт. вістки, 22·00 Почт. техн. скринька, 22·15 Реклям. концерт, 22·30, 23·05 Танк. музика.

БІРЖА.

ГРОШІ.

Долар у Львові у приватних оборотах 5·22·50 зол.

У Варшаві були такі курси: Льондон 26·09, Париж 34·90·50, Берлін 213·35, Цюріх 172·70, Амстердам 358·65, Прага 22·10, Італія 45·35, Нюйорк кабель 5·25 5/8, Нюйорк чеки без трансакцій.

Золото: Долари 8·91—8·93, Франки фр. 34·20—34·60, Дукати 81·70—82·20, Корони 36·00—36·50, Рублі 45·50—46·30.

Срібло: Корони 0·30, рублі 1·20, фльорени 0·70.

ЗБІЖЕ.

Ціни парітас Підволочиська льоко Львів

	від — до	від — до
Овес од. незам. 473	15·25—15·75	17·25—17·75
Овес од незам. 459	14·50—15·00	16·50—17·00
Овес од. легко зам.	13·50—13·75	15·50—15·75
Овес збірний зам.	13·00—13·25	15·00—15·25
Овес одноцін. зам.	12·00—12·25	14·00—14·25
Висівки пшен. гр	7·75— 8·00	
Висівки пшен. сер.	7·25— 7·50	
Висівки пш. мілкі	7·75— 8·00	

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ".

„Маслосоюз" повідомляє, що в дні 19. жовтня ц. р. кооперативам платив за:

	льоко Львів.
1 кг. масла десерового	2·50 зол.
1 л. молока	0·14 „
1 л. сметани	0·60 „
1 к. яєць	3·60 „

Пастеризоване молоко з доставою до дому у Львові 1 літра 22 сот.

Тенденція на масло і яйця сильна, на молоко і сметану вдержана.

Маслосоюз повідомляє, що від 21. жовтня ц. р. платить своїм доставцям за 1 кг. живої ваги птиці, льоко подвіря птахомисарні „М. С." у Львові (вул. Б. Глованького 23):

Пантарки пріма	за 1 кг.	1·20	зол.
„ II кл.	„	0·90	„
Індики та індички I кл.	„	1·12	„
„ „ II „	„	0·80	„
Курята і кури I „	„	0·95	„
„ „ II „	„	0·65	„
Качки і гуси I „	„	0·70	„

Тенденція дещо сильніша.

ОПОВІСТКИ

Порядок Богослужень у церкві Успения Пр. Ц. Марії (Волоській). В неділю і свята: Утреня в 6 год. Читані Служби Божі в 7 г. з проповідю, 8, 9 (перед нею в г. 8·45 проповідь) і в г. 11 Співана Служба Божа з проповідю в г. 10 Вечірня в г. 4 з проповідю і суплікацією і благословенням Найсв. Тайнами. В свята перша Служба Божа читана в г. 6·15. В будні дні Служба Божа в г. 6·15, 7 і 8 і вечірня в г. 6. Священики сповідають від год. 6 рано і вечером від 6. Кожної першої пятниці в місяці по Службі Божій в г. 6·15 а кожної першої неділі по Сл. Божій в год. 7 і 10 благословення Найсв. Тайнами. 1—1

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10.